

Võitlushelinad

I

Oo, julged sõdurid, kuis kade olen
te pääle mina, õnnetu poeet!
Ah, maha, maha orjuspaelad neet...
ent süda ihkab! Kätte maksuma tulen

ma vereimejale, elukurnajale
noor, vaese rahva piinat, üksik vend...
Seks ilmun surmavihas võitlusmaile.

Oo, rahvas, tuhat helinat mu kurvast rinnast
su piinaraudu nähes kerkinud.
Veel ahastused pole lõpetud,
veel elu kaotab palju oma hinnast...

Kuid raiu, võida, võida, viimist hoopigi anna
et vabaneks ilm, teotud rahvused!...
Ma tulen kaasa, lauldes Hosianna.

1920

II

Kohades tormavad aegade verised lained,
sündmused jaksuvad iganud müüride all.
Puruks on paisatud töörahva piinavad pained.
Vanguvad seinad ja tormiga langeb ka vall!

Pilvede piirilt näen lõpmatuid legioone
tormates koonduvat punaste lippude all.
Edasi, vennad! Las põleb nurjatu hoone,
uesti rajat saab maakera tumestud pall...

Kuulge, kuis hõiskab noor rindades elu,
raksuks kui kõrguses tasuja äikese pill.
Murdugu vägivald! Timukail valu!...
Tõuseb suur, leegitsev, vabam-soem päikeselill.

Astuge, ärganud pojad, - näe lahti on tee!
Paisugu vabadusvõitluse tuline lõke...
Kõrvale orjastav isand! Löö, hävita viimane tõke!
Läheneb eesmärk... Ah, ühine sinagi, õde,
paisakem tuulde too viimane pide!
Hõisakem ühiselt hümni siis võidule.

1920

Noored

Teed tasandage, õde, vend, et üle ilma
ju veereks raksatades viimne võitlusvoog,
et pühiks koltund lehed tuulehoog
ja kauged igatsused selgelt säraks silma.

Las tunnevad, et värskel, vabal, valgel
me read on raiudes end võtnud karastada.
Kõik müürid läbi... astke õiget rada
ja teadke: seisame kõik võimsal elualgel!

Ja aurav verevälja töö kui mustub,
kui pommsadu, granaattuli kustub,
kui koju satub kadund sõdur veel –

siis löödud vaenuvägi. Võimsalt tõtkem
ja ehitused õnnetundel kätte võtkem,
ning kiirel, jõudsal tööl teid ehtigu üksmeel...

1920

Suvel

I

Maailm on taevani täis helevust
ja põuavingu kihvtitavaid vooge.
Kus värsked tuuled – vihma tooge
ja kustutage liigset piina - palavust!

Ah, kehaski lai roidumuse tunne
Ja silmis virve pistvast päikesest
ning kurgus leitsak kõrvend lehkadest
Ei vilu kuskil ega virgastavat unne.

Üks päev kui öö: kuum, turbutav ja sume
kui mässiks humalaur ja uimastavad gaasid.
Kui ahjuhelgid hõõgatamas paasid.

Täis põuapilvi vaikiv taeva kume
ning sinkjast suitsust horitsontki tume
kui voogaksid sääl surmavad ekstaasid.

II

Eks mürtsu kauguses ju pikse asung...
Tuul pöörasena tantsmas ratasringi
ning vööna paisub silmaringis mustuv mingi
kui rulluks lahti vesikarva siidi lasung.

Ah, kuidas heitleb taevast tuliharu
rist-rästeldes ning kargab pilvist alla.
Siis raksatus ja tümin pääseb valla –
tast rõkkab kõrguses kui merimaru.

Kuid välku sähvib, taevast ragiseb.
Tuul sökkub viljas, sasib räästu, harje:
Ilm hahtub äkki, jooksmas musti varje,
mets tuuseldustes mühab, oigab, kägiseb...

Siis korraga kui päästud lahti pihust
hulk vesijuge keemas pilvist välja
ning langvad, kustutades vihma nälja.
Ah, õnnis värin jookseb läbi ihust.

1920 (Rudolf Laurent)

Noor sepp

Ei haamert tõstmas kunagi ta väsi,
sest tema püüd on töö, suur võimas töö...
Ta raiub visalt, kas või läbi öö,
ja otsustavaid lööke taob ta käsi.

Küll noore päeva kumas hiilgav asi,
mis meister vilund käega valmistab,
kord sepa vaeva väärtust avaldab.
Ei katke ta, ei karda roostetusi.

Noor sepp kord viimset hoopitahab anda
las olla teras kõvem tulikivist! –
küll vilja võrsu ikka külvat ivist..

Nii lõhub vangistava viletsuse
ja tulevikus julgelt juhivad ise
ta oma elu noore vaba randa.

1921

Püüd

Ju pimedusse sööstub mühav keha
ja tormab kumisedes hiigeljalgel
tuld, suitsulahmakaid ja auru jättes maha.

Ja vedurjuhti näen ma kuumal tulevalgel:
ta toidab ahnet elukat ja lisab
veel kuru, tundes rõõmu tahmas palgel.

Oo, rutem, rutem kohale, kus eesmärk!

1921

Unelm

Ju kolmat päeva langeb aeglast lund.
Kuis räitsad prisked nagu topeltroosid:
kui sulgi lend, kui valguks puuvill-noosid
täis rasket, uimavat ja magust und.

Ei välja virguta toast ükski sund.
Vaid tihti mõttes seisan akna all
ja näen, ja siiski ei näe, kuis üleval
tuhk-pilveil käik on märksa kiirustund.

Kõik nagu unund oleks: püüdja vaev
ja nõrgalt vaibub meelest eilne päev...
Hää istuda ja näha musti ridu

ees tantsul raamatus, mis nautimata jäev.
On valland nagu hinge vaikne pidu.
Ent väljas kestab umbne lumisadu.

1921